

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre . . . . . 8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico) . . . . 16 •
Estranger . . . . . 18 •

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

AUCA DEL AYUNTAMIENTO MALO.

Vida del ayuntamiento malo.

No obedece á su abuelo.

Desde el balcon hace mofas.

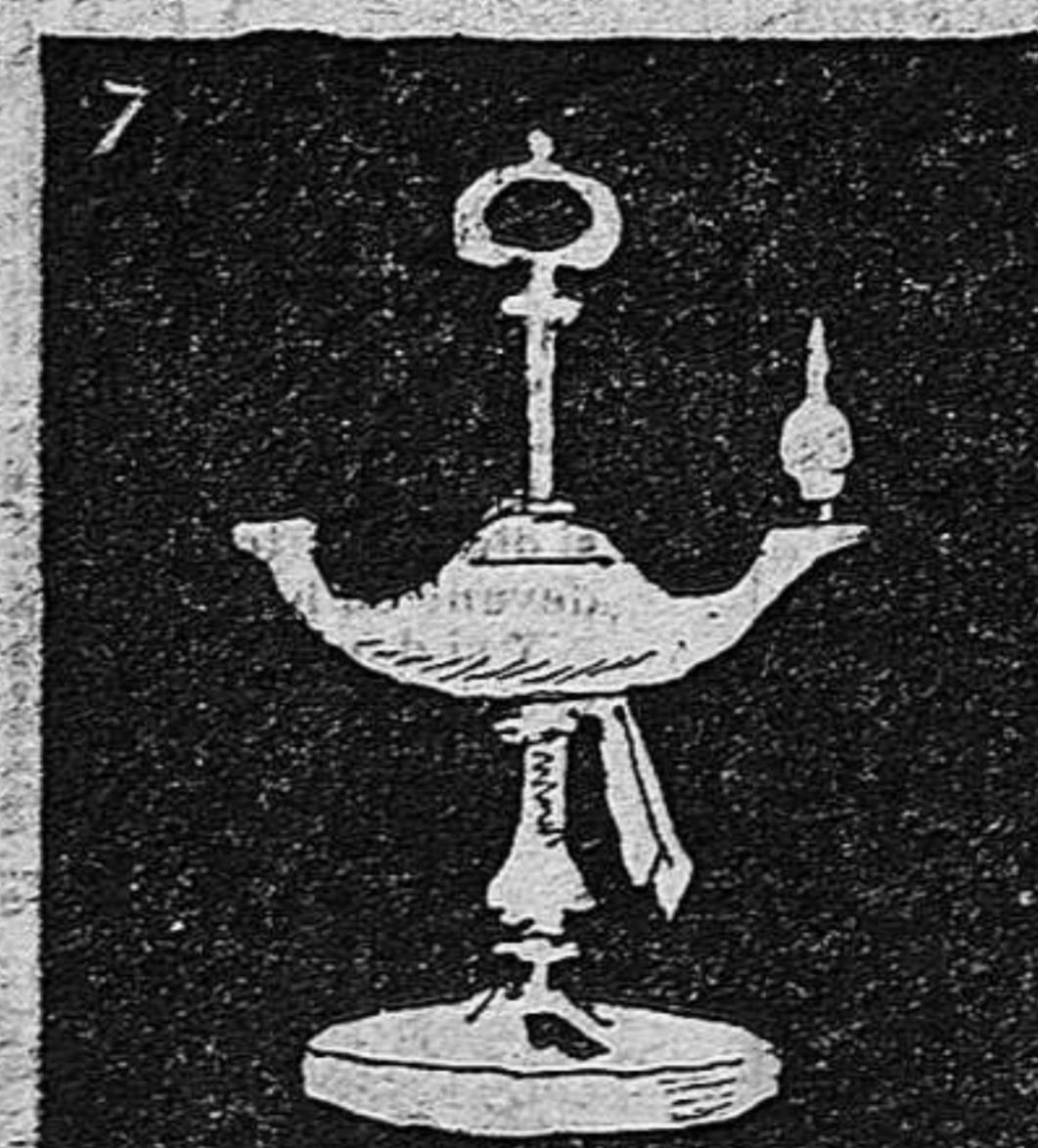
Se burla de los pobres.

Hace burla de su madre.

Va con malas compañías.

Hace encender velones.

Hace mover á los guras.

Lo participa á un amigo.

Da sustos al contribuyente.

Huye de ca la vila.

Se hacen iluminaciones.

LA ARISTOCRACIA DE ESPARDENYA.

Tots los que han recorregut la nostra muntanya, s'auran parat més de quatre vegades a contemplar alguna de eixas masías ó casas de pajés immensas, en que pot allotjarse tota una brigada. Si al vèrelas 'ls ha semblat que, com los antichs castells, dominan la comarca del voltant, no s'auran equivocat pas del tot, puig que, ab menyspreu dels temps moderns, en sas pessas grans y desfregadas, hi n'ha una nova rassa de senyors feudals, que son los que forman la aristocracia de espardenya.

Aquesta aristocracia té en Catalunya una influència molt mes gran de lo que sembla. S'aixecan, *verbi gracia* partidas, y ben seguras poden estar de no durar ni una setmana, si no contan ab los nous senyors de la muntanya. Ve un dia en que la aristocracia de espardenya creu convenient posar-se al costat dels que corren, y ja tenim feina tallada per anys, y ja podem prepararnos a presenciar barbaritats y escenes horribles, puig desde aquell mateix moment prendrà la guerra un caràcter feréstech, impropri dels nostres temps. La nostra aristocracia de espardenya viu retrassada de una ó dues centurias, y obra encare com obraban los seus avis.

Perque, no hi ha dupte; los *senyors* que describim, son tan poch civilisats com los de èpoques passades. Sas casas son casals, pero no tenen cap comoditat de las que avuy per tot arreu ja s'usen. Los mobles de sos cuarlos frets y desmarxats, son vells y coixos. Los llits, més que pera descansar, serveixen pera cruxir los ossos del que arriba a dormirhi, si no es l'amo ó de la sèva familia. La taula es tant pobre com lo llit. Lo aristòcrata de espardenya té paladar poch delicat, y ab tal de que l'hi dongan talls, tant se l'hi endona del guiso y de la manera de presentarlos.

Com lo senyor feudal, lo tipo que describim no coneix la ó, ni sab rés de lo que passa en lo mon, que no s'abre desde lo porxo de la casa. Com aquell, es també fanàtic, y daria un duro, (que per ell es més que un caixal) avans de perdre la missa. Lo temps que no cassa, 'l passa rumiant com s'apoderarà dels trossos dels vehins, y quan arriba lo istiu, recorra las festes majors de sis horas al voltant, y per tot arreu menja més, y crida més, y juga més que 'ls altres, y tot això ho pot fer perque tothom l'hi dona la dreta, puig que tothom sab que es un hereu dels mes richs y que sa casa es de las mes campanudas.

Lo aristòcrata de espardenya, com lo senyor feudal, es un petit rey dintre de casa sèva. Es lo hereu, y tots los germans l'hi deuen acatament y respecte y fins tractarlo de vos. Es l'amo y tots los mossos, masovers y parcers l'hi prestan obediència cega. Com lo antich senyor, té capella y capellà a casa, pero lo reverent se guarda bù fins de piular, puig que l'amo es molt religiós, pero no l'deturaría ni l'sacrilegi, si pera defensar sa autoritat, creués del cas despatxarlo a empentes y bofetades. A n' aquestas casas se resa 'l rosari cada vespre y 's donan continuament mostres de religiositat, y no obstant, en elles, tanta importància com lo capellà, té lo *jutglar*, que tampoch may hi falta baix la forma de un ximple, que si no es esgarrat, té *goll*, que treballa com un ase y que de tant en tant fa riure al amo.

Aquesta aristocracia nova, aquest feudalisme rebaixat domina avuy en la muntanya de Catalunya, y es una de las principals causas del atras en que allí s'viu, y que tant contrasta ab lo adelantó que s'nota en altres punts de la nostra terra. Ella es la principal forsa del absolutisme, y ella 'ns explica lo fenòmeno que s'nota quan s'estudia lo nostre estat social y 's troba que es una barreja de cultura y de barbarie, de civilisació y de retràs, que no s'comprén a primera vista, puig sembla que

no pot ser lo mateix lo poble que canta en las grans festivals y lo que arrossegà mistaires; lo que texeix y fila, y lo que apedrega la bomba del gas y als estrangers que la tripulan.

¿A qué déu doncis sa existència la aristocracia de espardenya? Sens dupte y principalment a que la organització que té la família catalana es ja passada de moda; a quela propietat se ressent de aquesta mateixa organització. La déu a que las nostras lleys civils responian a las necessitats dels nostres avis, pero no responen a las nostras, y a pesar de tot, no tenim medi pera reformarlas, densá que Felip V nos va treurer lo poder legislatiu. La déu a que unas lleys de ahir fan naixer costums plenes de antigüallas. La déu a que lo heret català, que per un costat es molt amo y per altra no ho es gens, lo hereu, que mentres ha viscut lo pare ha estat subjecte a sa potestat, y luego ha dependent de la mare usufructuaria, y luego 's troba ab los bens gravats y no pot disposar d'ells en vida, es un tipo exòtic en los nostres temps de moviment y de vida. La déu a que lo hereu català, que tant absolut se creu, no es mes que lo gerent del amo verdader, que no es cap home, sino una institució, la familia a la que en cada generació representa lo primogènit. La déu a que si las Corts espanyolas de aquest sigle aboliren las vinculacions y *mayorazgos*, sens adonarsen deixaren en peu lo vincle genuinament català, que es la condició que casi tots los testaments imposan al heret de morir ab fills, ab l'objecte de que 'ls bens no surtin de la familia. Així com los feudos y vinculacions feren naixer y sostingueren a la noblesa antiga, aquest vincle català ha fet naixer y sosté la aristocracia de espardenya.

Si algun dia lo Renaixement català se proposa algun objecte positiu y serio, podem tenir esperança de que cessi la anomalia en que desde Felip V viu Catalunya, y acabin institucions y tipus com los que habem intentat descriure. Mentrestant que això arriba, que 'ns sembla bastant lluny, desitjém que la civilisació arribi fins al cor de la muntanya y fereixi de mort a la aristocracia de espardenya.

VALENTÍ ALMIRALL.

AL NORT-AMÉRICA EDISSON,

INVENTOR DEL FONÓGRAFO.

SONET.

Quan de un mortal vivent la vida acaba,
la mort ab ell, la sèva veu enterra!
Qui s'oposa a tal llei! Qui, foll, s'aferra
de aquesta forsa en central... Qui ho somiava!

Del saber un prodigi sols lograva
aquest destí fatal vèncer en guerra...
y el prodigi ha vingut de aquella terra
que a la furia del Hamp va ser esclava.

Lo geni tot ho vén, tot ho aventura;
si obstacles troba al pas, los pulverisa,
devant de lo impossible no s'detura;

Y si dona a sa imatge, dò que encisa,
veu pasatgera. 'l Deu de la natura,
altre deu de la Ciència li eternisa.

CONRAD ROUET.

Ja 'u veuhens, avuy los donem 'l auca del Ayuntamiento malo.

Veyém, veyam si tardarém gaire a poder
darlos 'l auca del Ayuntamiento bueno.

Si segueixen los embargs, com que 'l dueño de la botiga està en lo dret de designar los objectes que tenen d'embargarse, seria bonich que un botiguier del carrer de Fernando, designés unas varas que segons sembla v'ra construir per encarrech de una corporació molt popular y que aquesta es l' hora qu'encare no las ha cobradas.

Ja 'u veuhens: la qüestió del gas es una d' aquelles qüestions que punxan per tots cantons.

Al veure la professió de Sant Jaume deya un botiguier:

Vés si no valdria mes que per comte de mortificà als consumidors de gas, l' Ajunta-

ment posés un impost sobre las atxes, los ciris y 'ls blandons. Com que segons lo Brusi la memoria dels espanyols es catòlica, i com habiam de permetre que per una petita cosa anés a terra la religió?

Al veure que l' arcalde Faixa no dimiteix, sembla que alguns francesos admiradors d'en Mac-Mahon tractan, per quan lo mariscal se mori, ó s'inutilisi, de nombrar-lo president de la república francesa.

Un home així es lo que necessitan a França!
Un home a prova de bomba, que tinga bones enganyaderas.

A Tortosa passava una professió.

Un senyor se la miraba desde casa sèva ab lo sombrero posat.

Una part dels accompanyants inclús un capellà, van ficar-sel dintre de casa, y entre altres coses bonicas, varen dirli:

—Are mereixeria que aquest barret l' hi clavessim al cap.

—Velshi-aquí un heretje que ab una punta de Paris al cervell tal vegada 's convertiria.

Diu que en aquells dies de tenebres mes de quatre concejals han somiat una mateixa cosa.

—Que dirian que han somiat?

Las iluminacions de la Mercé.

En temps de gana es quan se somian truitas.

Som al dijous, y no sabem qu' es lo que haurà succehit quan surti la Campana.

Som al dijous; no hi ha ningú a Barcelona que aboni al Ajuntament, y l' Ajuntament tiessió que tiessió.

Barcelona condemna la sèva conducta, y 'ls concejals no dirà que 's tapin las orelles ab cotó fluix; pero si que se las tapan ab papeletes rebregades del nou impost sobre 'l gas.

—Viva la sanch freda!

Sembla que l' Ajuntament en vista del mal resultat que l' hi ha donat l' impost sobre 'l gas, pensa posar-ne un altre sobre l' ayre que 's respira, y un altre sobre el sol que 'ns ilumina.

Si 'n posés un tant selsament sobre 'ls desitjos que hi h' de que dimiteixi, 's faria ric en pocas horas.

Ha sigut objecte de molts comentaris una especie de cubell que s'ha collocat sobre quatre pèus a dalt del mirador del Parc.

Tothom pregunta perque serveix.

Anem a satisfer la curiositat pública.

Serveix per dos objectes: perque 'ls concejals hi puguen pendre un bany de camas, y per regar las plantas ab l' aigua sobrant. Adverteixen que les deixas de concejal son molt grassas.

Los que s'estranyan de que l' Ajuntament no dimiteixi, ignoran una cosa.

Ignoran que ja fa temps que 's parla de fer caure la muralla de mar, y la muralla de mar, tant amenassada no v'ra a terra.

Alguns creuen que mes aviat caurà la muralla de mar que l' Ajuntament.

Diu la Política de Madrid:

«Molt temeriam (si 'l partit moderat arribés al poder) no sols per la llibertad, sino pel trono constitucional.

Y contesta la Lealtat espanyola, periòdic moderat:

«Mes, molt mes temem nosaltres y especialsísimament pel trono, al veure que avuy lo defensan alguns que un dia 'l feren caure.»

Y dihem nosaltres, unint la nostra vén al Globus de Madrid:

—Ay quinas canturias mes cayadas, si pogues sim cantar!

Al fiscal de imprenta de Madrid van trebar que no hi havien fondos consignats al pressupuest per pagarlo, y van resoldre pagarlo del fondo de calamitats públiques.

L' idea no podia ser más acertada.

Gran exit v'ra obtenir lo dilluns de Pasqua lo coro que cantá en Novedats la Societat de Euterpe, lletra del nostre dibuixant Apeles Mestres y música del mestre Rodoreda.

Es una pintura animada de la collita de les olives y de la fabricació del oli, tan ben escrita com ben interpretada musicalment.

Vájino á sentir en lo próxim concert y's convencerán de que 'l nostre amich y company, ab lo mateix desempenyo escriu ab lo llapis com dibaixa ab la ploma.

Nos dihuen d' Palamós que un d' aquests días endarrera l' Arcalde y 'l secretari del Ajuntament, à conseqüència de quin predicator havia de fer lo sermó de las Dolors probaren á veure qui tindria mes forsa.

La carta ahont se 'ns dona la notícia afegeix que tots dos eran conservadors robustos, capassos de tirar del carro.... del Estat.

Paraula es paraula.

Com veurán en lo present número 'ls hi doném l' article que 'l nostre estimat amich don Valenti Almirall y 'l soneto que 'l no menos ben volgut D. Conrat Roure, llegiren ab tan aplauso en una de las vetlladas del Ateneo lliure.

En lo próxim número 'ls darérem la poesia que en lo mateix Centro vá llegar l' inspirat Frederich Soler (Pitarra.)

En un sol número l' Imparcial de Madrid dona comte de 12 assassinats, quatre robos y un petardo.

¡Dotze assassinats! Ayre amige...

Res, es alló que dihuen: Por todas partes brotan fuentes de prosperidad.

Sino que algunas de aquellas fonts, rajan sanch.

LO CURT DE VISTA.

FÀBULA.

Contan que ja fa alguns anys un pobr' home curt de vista, habitaba un casalét mitjà convertit en ruïnes, y tant apropet d' un rin que las aigües hi batian, amenassant dia y nit al pobre que allí vivia.

Tot' hom, trobant imprudent exposar així la vida, feya veure al morador lo perill que allí corria; mes ell com no hi veia prou, y 's pensaba segur veurehi, se 'n reya de sos consells y del seu niu no 's movia.

Lo riu, com venia plé, socavava les ruïnes: la casa anaba cayent, y 'l pobr' home curt de vista, quan més creixia 'l perill, més sa vista s' enflaixà, y si be de tant en tant examinava les vigas, y 'ls portals y las parets, ja completament podridas, ho trobaba tot molt bè, y satisfech s' adormia burlantse dels ignorants que aeonsellarlo volian.

Y 'ls altres sempre eridan, induintlo á la fugida; y ell sempre, pobre ceguet, ab sa funesta mania, lo riu seguia assortant la casa del curt de vista, minant silenciosament fonaments, parets y vigas, hasta que per si una nit, quan lo ceguet ja dormia, bambolejà fortament la caseta consumida, y 'l curt de vista anà al riu arrastrat per las ruïnes.

Ara, díguinne vestés, si es que han pensat una mica: 'no 'ls sembla que aquet govern es un xiuet curt de vista?

C. GEMÍ.

REPICKS

Un periódich fá notar que Barcelona cap al tart ab las botigas tancadas presenta l' aspecte de una ciutat en temps d' epidemia.

Es molt cert.

No solzament cap al tart, sino durant tot lo dia, presenta Barcelona aquest aspecte.

'No han vist la cara dels aguatzils y agents de apremis, quan se disposan a cumplir la sèva missió?

Semblan desenterrats: qualsevel diria que tenen la febre groga.

Al veure que 'ls lladres roban per un cantó, y que per altre cantó 'l govern, a copia de contribucions deixa al contribuyent mes pelat que Sant Bartoméu, deya un home observador:

Los partidaris de 'n Proudhon dihuen que la propietat es un robo.

Los conservadors demostraran que la propietat es un soplo.

Conells de un tal Pare Sanchez, teólech, à uns fondistas:

«Lo dia de peix podéu coure carn, posarla als aparadors y hasta vèndrela, sobre tot si 'us proposéu l' intent de fer la competencia als fondistas no catòichs.»

Jo crech que hi ha un altre medi per no pecar y menjar carn.

Per exemple s' agafa un bon bistech, una gallina, una perdiu, o bé un pollastre, se tira dintre de un safreix y ab un am se pesca.

Ningú negarà qu' en castellà tot això será pescado.

Diu que 'l Brusi pert tantas suscripcions. Pero en cambi guanya moltes indulgencies.

A las llistas de suscripció del Brusi hi ha algun escape.

Sento una furor de baixas!...

Tant mateix los botiguers que deixan lo Diari no tenen entranyas.

¿No ha sigut sempre 'l Diari de Barcelona lo primer diari del mon? ¿No ha sigut un mestre una mica montat á la antiga això sí; pero mestre al fi que sab fer servir las deixuplinas y la palmeta sempre que convinga?

¡Ah botiguers, botiguers!...

Pero escoltin, si 'l mestre 'ls renya, responguen que estiman tant las sèvas doctrinas, que no han tingut cap reparo en tornar als temps patriarcals de la llumanera.

Pregunta que feyan aquesta última setmana alguns periódichs sobre un célebre escritor qu' embruta las planas del Brusi:

—¿Qui es en Mamerto?

—Ah tontos mes que tontos

—¿No 'u endavinan?

—No saben qui es Mamerto?

—Son nom ho indica.

—¿Qui es en Mamerto?

—Es un senyor que mama...

—... del pressupuesto.

Les estançhs durant aquests dies de huelga han gosat de la llibertat mes ample.

Calcalin per lo que vaig á dirlos:

—A las set, ordre superior:—Encenguin los metxeros.

—A las vuit, ordre superior:—A paguin los metxeros y encenguin los quinqués.

Un estanquer:—Donchs are hi encendré un puro á veure si me 'l farán apagar.

Y no l' hi van fer apagar; pero com que 'l puro era dolent com tots los que 's venen, vá haber de llenzarlo.

Dimecres:—Aixó del gas s' arregla.

Un feligrès:—Ab que 'u coneixes?

—Perque al costat de casa hi tinch un termòmetre que no falla.

—¿Un termòmetre?

—Si, un termòmetre en forma d' estanh. Creman petróleo? Aixó s' arregla. ¡Creman gas! Los qui pedrian arreglarhe ensenyen lo morro fort.

Y encare hi ha qui 's queixa del Ajuntament porque exigeix l' impost sobre 'l gas.

Francament, no tenen rahò. L' ajuntament encare es generòs. Figúrinse que pot imposar un tant sobre 'l gas y 'l posa no més sobre el gas que crema.

Per lo demés nos perdonà 'l que podria posar sobre las gas... eosas, sobre 'ls gas... taments, sobre 'ls gas... trónomos, sobre las gas... tricas y finalment sobre las gas... conadas.

Encare que si posés un impost sobre las gas-conadas, ni que l' Ajuntament fos d' er, tindria prou diners per satisfacer la part que 'l hi toca.

Ja sabem perque l' empessari de Romea s' oposa tant á la contribució del gas.

Figúrinse que 's diu Gas-set.

Res, que hauria de pagar un tant per la primera meitat del seu apellido.

Diu un diari de Castelló qu' es tanta la miseria que hi ha per aquelles terras, que 'ls pobres que van pèl carrer demanan:

—Una garrofa per amor de Déu.

¡Vaya uns pobres! Si volen satisfer las sèvas necessitats vagin á n' en Cánovas y als diaris ministerials y 'ls dirán que aquí á Espanya anèm tant bè.

¿Aquí á Espanya anèm tant bè? Ja tenen una garrofa.

Los consumidors de gas, encare que no consumeixin aquest fluido, sempre consumeixen alguna cosa.

Fan com les fumadores que 's dedicen á quietar pipas.

Are per entretenir-se 's dedicen á consumir ajuntaments.

L' estatua d' en Fivaller que hi ha á cala Ciutat ab lo dit signa á terra.

A terra, Sr. Faura... ¡vaya unas indirectas!

Un concejal fent un discurs en lo saló de cent de cala Ciutat:

—Sin embargo, señores....

Un contribuyent:

—Ey, no val á dir mentidas... Avuy han vingut á embargarme á mí.

En molts cafés lo dia que ván apagar lo gas servian deixant á la taula del consumidor una espelma ficada al coll de una ampolla.

L' ampolla era de gaseosa.

De manera que á falta de gas que donès llum, la sèva senyera, la gaseosa, servia de candeler.

¡Quina familia més bén avinguda!

Un diputat ministerial:—Por todas partes manan fuentes de prosperidad.

Un elector, pagés per mes senyars:—Senyor diputat, ¿qué no podrà fer de manera que una de aquestas fonts rajés al pèn del hort de casa, que m' hi quedat sense una gota d' aigua?

En la qüestió del gas les que creman ciris ó petróleo gastan fum.

Pero l' Ajuntament sense gastar ni petróleo ni ciris gasta fums.

Un amich nostre visita al cementiri y lleix en la lápida de un ninxo 'l nom del propietari que 's deya:

«TALTABULL.»

—Tal me vols? ¿Si? Donchs esperat.

Una altra lápida, diu:

«Fulano de tal entregó el alma al Creador en el pueblo de San Gervasio de Cassolas.»

¿Va fer l' entrega davant de notari?

Una caricatura de un periódich estranger:

Una senyora té un fonógrafo tancat dintre de la gabia de un lloro.

Una vehina l' hi diu:

—¿Y 'l llorito?

—Filla, l' hi cambiat ab lo fonógrafo; aquest enraona y no menja.

CANTARELLAS.

Ton pare a paga 'ls metxeros
pues no vol pagar l' impost;
no 'ns deixa pas á las foscas
la flama del nostre cor.

P. A.

Vá passarme l' altre dia
qu' estant fent l' os á una neya,
no sé com van afeytarme
quatre duros y 'l rellotje.

G. T.

M' has fet una gran injuria
y me 'n vaig, no pots duptarne...
¿que 't pensas que soch en Faura
que may acaba d' anarse 'n?

N. J.

EPICRÍAMAS

Un bon pagés de Girona
á un cert jutje anà á trobá
y l' hi digué al arribá:
—Vinch aquí sobre la dona.
—Y l' jutje ab serietat,
respon: —Baixeu poch caletre,
baixeu, que no puch permetre
que entri aquí ningú montat.

S. DE V.

Fer de forner tant l' amohina
al noy petit de ca 'n Banchs,
que sols dí un sach de farina
l' hi sá posar cabells blanxs.

M. N. B.

Al despedir-se en Pep Tora
de la filla de 'n Ventura,
l' hi va dí ab molta finura.
—L' hi beso la mà senyora.
—Y sens tardà un minut sol
axis l' hi contestá 'l guete:
—Aixé si que ne 'u permetó,
bésis la sèva, si vol.

D. P. F.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xarandas ó endavinalles dignas d' insertarse
la ciutadans Zarandieta, Comich d' Horta, Garrofa, J. Recasens, Noy maco, J. Pallanga, Trill, Llengurillus y Poeta
retirat.

Las demés que no s'mencionan, ne 'ns serveixen com y
tampoch lo qu' envian los ciutadans Vice-secretari, B. B.
y B., Paisanyamor, Un Celvà-renc, Sereno de B., Rosalia,
F. de Monjetas, Un suscriptor, P. T., Noy divertit, Félix
Màrtir, Rossinyolet, Met de la Toba, Femater, F. Buxeda,
Noy maco, N. Pepet, Salat, M. Q. y Burdesa, F. M. y Plans,
P. Bosch, M. Llabrés, A. Ilegal, Oia Bez, Bombo Mag-
ileuhench, J. Sotey y R. Plorancer, Otillo, Xiquet de Valls,
Filagarsa, Toill, Segador, Andorra, Chenfis, S. Lajup y M.,
Gancho, Gripau, J. Compte y Poeta Nou.

Ciutadá J. Recasens: Hi anirà mudansa, anagrama y
algun' altra cosa —Comich d' Horta: Idem las dugas canta-
rellas —Cuba: Entregarem los dibujos al dibuixant —
S. Q. T.: Hi aniran las mudansas —J. A. G.: Queda complica-
cut en tot lo que podiam —Poeta retirat: Hi anirà molta
cosa de lo que 'ns remet —Filomena: Insertarem lo trencacloscas —Plat de miquarrons: Idem lo quadrat —Ganonet:
Idem lo trencacloscas —F. M. Fabra: Idem combinació
numérica —E. Rubeyson y R.: Hi anirà 'l trencacloscas —
Carcichel-lí: Idem quadrat y triàngul —B. Borotau: Pu-
blicarem la combinació —Llengurillus: Idem la mudansa —
Perico Matalässé: La carta es egotista; però l' ultima
part està una mica descuidada, hi falta pebre —Trill: Hi
anira la conversa —Deuhet de Heus: Mirarem de ocupar-
nos en la proxima setmana —Pau de les llautas: Hi aniran
les geroglífics y algun' altra cosa.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1. —Pe-ta-ca.
2. ID. 2. —Ma-ca-ri.
3. ENDAVINALLA. —Americana.
4. TRADUGLIFIC. —Maria es llevadora y no se la veu en cap part.
5. SINONIMIA. —Nou.
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.   5 1 5
    1 1
    5 1 5
7. MUDANSA. —Jota. —Nota. —Gota.
8. GEROGLIFIC. —Las guerras causan una gran desolació.

Ha endavinat totes 8 solucions Pagés de fora; n' han endavinades 6 Jenani, F. de Ca 'n Buixeda, y dos Utils condicionals: n' ha endavinadas 5 Mussol Fornalench; 4 Sereno de B., D. Setroc y B. B. y B.; 2 Un celvà-renc, y S. Q. T.; y 1 no mes Cubay Paisanyamor.

XARADAS

1.

La tot li diu en Pauhet
á una noya molt grasona;

més los dich qu' es una dona
que per mi té un bon pamet

Me tres de veras, molt geig
y es com la dos tan tendresa,

que al mirarla una estoneta
fins m' hi tornaria boig.

Per mi sera la primera
quau nos poguem ajuntar,

y no 'ls vull parlar mes clar

y are vinganme al darrera.

XAMANEYA.

H.

Una una-tres va enviar
la total nena molt mona,

ab un tres-dos per cobrar

á la caixa de 'n Girona

UN URGELLÉS.

ENDAVINALLA.

Sense tenir fills soch para,
finch ayqua sense ser pou:

lector, si no 'm vénus encara,
rumia que ja hi diu prou.

JENANI.

ANAGRAMA.

La tot una tot ya dar
á la nena perque anés,
á casa 'l senyor Vergés
un poch de tot a buscar.

—Apa, lector, barrinar:

finch quatre lletras no més!

POETA RETRAT.

CONVERSA.

—Hola Peret ¿que ne 'u sabs?

—Ne pas tot, Sebastiá.

—Estich colocolat al Teatro.

—A la guarda ropia.

—No, que toco.

—Qué tocas?

—Entre tú y jo ho acabém de dir, endavinal.

JENANI.

SINONIMIA.

Un tot un tot me vá dar
un tranquil, y tot de un tot
sense dirli ni un sol mot
tot seguit l' hi vaig tornar.

N. GANXET.

TRENCA-CLOSCAS.

MANELA QUE GEN VA MISSA.

Formar ab las anteriors lletras combinadas convenientment un refran català.

NYELA.

GEROGLIFIC.

PR VI

re

cosa cosa cosa

NOY

aco

MVII

re

SABARI DE REUS.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, 61, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

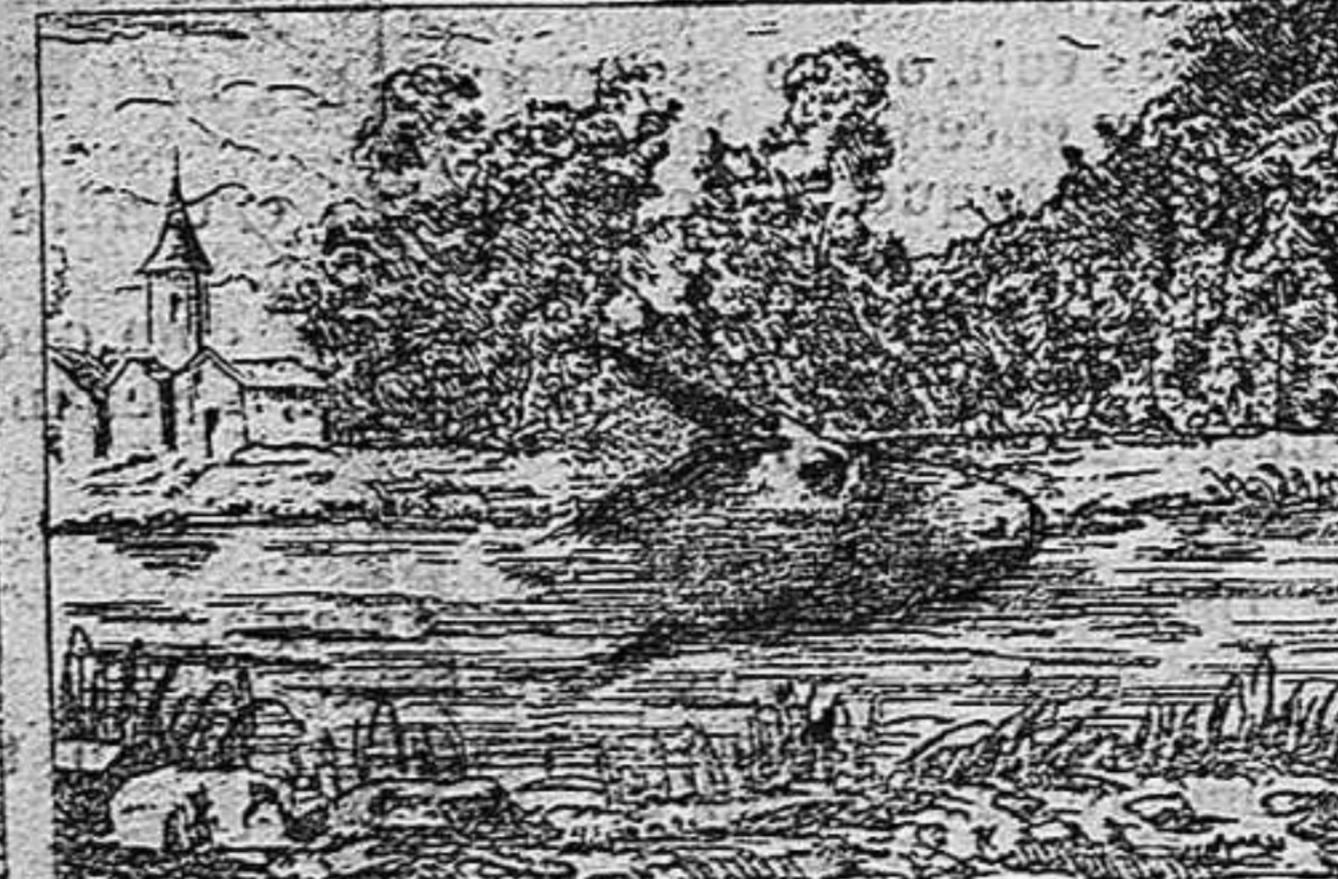
ENTRETENIMENTS.—LO QUE 'S VEU Y LO QUE NO 'S VEU.

Un remat ab llibertat.

Busquéu al pastor y al seu gos.

Lo caball y el cossaco han caigut al riu.

Ahont es lo cossaco?

Un negre y una blanca.

Ahont es la blanca?

I.

Un país fantástich. Aquí tenen al noy.

Ahont es lo ne?

Ahont es lo gegant?